

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.1)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος VI 2^{ος} Κανόνας

(Κ-30.1.4:1) Κατά την διάρκεια της ημέρας, οποιαδήποτε στιγμή έρθει στην σκέψη σου και έχεις ησυχία να στοχαστείς, πες στον εαυτό σου ξανά το είδος της ημέρας που θέλεις· τα συναισθήματα που θα ήθελες να νιώσεις, τα πράγματα που θα ήθελες να σου συμβούν, και αυτά που θα ήθελες να βιώσεις ...

Τώρα, ο λόγος που λέει «πες στον εαυτό σου ξανά» είναι επειδή προφανώς το έχεις ήδη ξεχάσει. Δεν είναι της φαντασίας μου αυτό, σωστά; Έτσι ακριβώς το λέει εδώ! Προσπαθεί να μας βοηθήσει να αρχίσουμε το πρόγραμμα εκπαίδευσης. Μπορείς να δεις πώς αυτό το κομμάτι προμηνύει το Βιβλίο Εργασιών: την εκπαίδευση του νου που θα σε βοηθήσει να συνειδητοποιήσεις ότι ο λόγος που είσαι δυστυχής κατά την διάρκεια οποιασδήποτε συγκεκριμένης μέρας είναι ότι έχεις βάλει αυτόν τον στόχο. Αν είσαι δυστυχισμένος έχεις επιλέξει να είσαι δυστυχισμένος.

Ας ανακεφαλαιώσουμε λίγο όλα όσα έχουμε συζητήσει. Αν πράγματι ολόκληρος ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση και φτιάχτηκε όπως λένε τα Μαθήματα (ΒΕ-μII.3.2:1), ως μια επίθεση εναντίον του Θεού και ως ένας περισπασμός και ένα προπέτασμα καπνού για να κρύψει αυτό που πραγματικά συμβαίνει στο νου μας, τότε στην κυριολεξία δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς. Ανέφερα πιο πριν την σημαντική αρχή των Μαθημάτων, «οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους». Η ιδέα ενός διαχωρισμένου κόσμου δεν έχει αφήσει την πηγή της μέσα στο νου μας. Αυτό σημαίνει ότι η αιτία και το αποτέλεσμα δεν είναι διαχωρισμένα· η αιτία και το αποτέλεσμα είναι ενοποιημένα— όπως στον Ουρανό, ο Θεός είναι η πρώτη Αιτία και ο Χριστός—ο Υιός Του— είναι το Αποτέλεσμα. «Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους». Αυτή η ίδια αρχή λειτουργεί επίσης μέσα στο όνειρο. Το αποτέλεσμα, ο κόσμος, είναι απόλυτα ενοποιημένο με την αιτία του, την ιδέα μέσα στο νου – που κυριολεκτικά σημαίνει ότι δεν υπάρχει κόσμος έξω από το νου μας. Η τεράστια σημασία αυτού είναι ότι αν δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς, τότε ό,τι σκεφτόμαστε, αντιλαμβανόμαστε ή νιώθουμε προέρχεται μόνο από μέσα από το νου μας. Αυτός είναι άλλος ένας τρόπος να συνειδητοποιήσουμε γιατί *πρέπει* να καταλάβουμε την μεταφυσική των Μαθημάτων αν πρόκειται να εφαρμόσουμε αυτά τα Μαθήματα. Δεν πρόκειται για κάποιες αφηρημένες διανοητικές ιδέες με τις οποίες παίζουμε. Είναι η καρδιά και η ψυχή της διδασκαλίας των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Δεν μπορείς να καταλάβεις την συγχώρεση, πόσο μάλλον να την εφαρμόσεις, πόσο μάλλον τι σημαίνει να ακούς το Άγιο Πνεύμα, εκτός κι αν πραγματικά καταλάβεις ποια είναι η μεταφυσική τους. Στην κυριολεξία δεν υπάρχει κανένας κόσμος έξω από το νου μας.

Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορώ να κατηγορήσω εσένα για οτιδήποτε νιώθω. Αν είμαι δυστυχιμένος, αγχωμένος, ένοχος, άρρωστος ή καταθλιμμένος και δεν υπάρχει τίποτα έξω από μένα, τότε από πού προέρχονται αυτές οι σκέψεις και τα συναισθήματα; Μπορούν να προέρχονται μόνο από μέσα μου, επειδή δεν υπάρχει τίποτα και κανείς άλλος – και αυτό σημαίνει ότι εγώ τα έβαλα εκεί. Εγώ κάνω τον εαυτό μου να αρρωστήσει και να καταθλίβεται – δεν είναι κάποιος ιός που μου φέρνει τον πυρετό, δεν είναι τα ξεφωνητά σου που μου προκαλούν τον πονοκέφαλο, δεν είναι το φαγητό που έφαγα χτες το βράδυ που μου αναστατώνει το στομάχι. Αυτό είναι πολύ σημαντικό.

Αφού εγώ λοιπόν έχω κάνει τον εαυτό μου δυστυχιμένο – έχοντας επισύρει στον εαυτό μου αυτές τις σκέψεις – τότε πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος. Τα Μαθήματα μας λένε ποιος είναι αυτός ο λόγος: κάνω τον εαυτό μου να αρρωστήσει για να μην βιώσω την Αγάπη και την γαλήνη του Θεού. Η αρρώστια είναι ένα καμουφλάζ για την ενοχή. Ξεχνώ ότι η ενοχή είναι μέσα στο νου μου, την προβάλλω, και ιδού, το σώμα μου αρρωσταίνει. Κατόπιν οι επιστήμονες στον κόσμο αναλαμβάνουν να μου εξηγήσουν πώς και γιατί αρρώστησα. Ο κόσμος είναι πολύ καλός και ξύπνιος στο να μας λέει γιατί δεν είμαστε καλά – σε οποιοδήποτε επίπεδο. Είτε πρόκειται για έναν συμβατικό γιατρό, είτε για ένα εναλλακτικό γιατρό ή οποιαδήποτε κατηγορίας γιατρό, είναι όλοι πολύ καλοί να παρέχουν εξηγήσεις γιατί δεν είμαστε καλά. Υπάρχει πάντα μια εξήγηση για τον λόγο που είμαστε ασθενείς, συναισθηματικά ή σωματικά, είτε είναι το κάρμα μας, είτε ο τρόπος που μας κουβαλούσε η μητέρα μας στην μήτρα της ή ο τρόπος που γεννηθήκαμε, το περιβάλλον στο οποίο μεγαλώσαμε. Και όλες αυτές οι εξηγήσεις θα είναι λανθασμένες, επειδή όλες τους αρχίζουν με την προϋπόθεση ότι υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω που έχει επιπτώσεις πάνω μας. Όταν καταλάβεις ότι δεν υπάρχει κανένας κόσμος εκεί έξω, δεν θα παγιδεύεσαι σε αυτό το λάθος.

Το να νομίζεις ότι το Άγιο Πνεύμα κάνει πράγματα για σένα στον κόσμο, και κάνει τα πράγματα καλύτερα για σένα στον κόσμο είναι το ίδιο λάθος. Πώς μπορεί να κάνει τα πράγματα καλύτερα για σένα σε έναν κόσμο που δεν υπάρχει; Κάνει τα πράγματα καλύτερα για σένα στο νου σου – απλά με το να είναι στο νου σου. Αυτός είναι ο λόγος που χρειάζεσαι ένα θαύμα να σε πάρει από τον κόσμο και να σε επαναφέρει στο νου σου εκεί όπου βρίσκεται η Αγάπη Του. Αυτή η Αγάπη είναι η απάντηση σε όλα τα προβλήματα.

Με τον δεύτερο κανόνα κάποια στιγμή μέσα στην μέρα συνειδητοποιώ ότι η μέρα μου δεν πάει και τόσο καλά, αλλά κατανοώ ότι αν δεν πάει καλά είναι επειδή εγώ δεν το έχω θελήσει. Αυτό, τώρα μας οδηγεί στην σημαντική ιδέα ότι εμείς θέσαμε έναν στόχο και δεν έχουμε επίγνωση ότι τον θέσαμε. Επομένως δεν συνειδητοποιούμε ότι αυτό που μας συμβαίνει κατά την διάρκεια της ημέρας – αυτό που νιώθουμε και βιώνουμε κατά την διάρκεια της ημέρας – είναι ένα άμεσο αποτέλεσμα του στόχου που θέσαμε. Ξεχνάμε ότι θέσαμε τον στόχο, κι έτσι νομίζουμε ότι τα πράγματα μας συμβαίνουν πέρα από τον δικό μας έλεγχο.

Θα ήθελα να αναλύσω κάποιες από αυτές τις ιδέες διαβάζοντας μαζί σας την ενότητα του Κεφαλαίου 17 που λέγεται «Θέτοντας τον Στόχο».

Θέτοντας τον Στόχο

(Κ-17.VI)

(Κ-17.VI.1:1-2) Η πρακτική εφαρμογή του σκοπού του Αγίου Πνεύματος είναι εξαιρετικά απλή [ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτά τα λόγια σε πολλά άλλα σημεία – προφανώς ο σκοπός των Μαθημάτων και του Αγίου Πνεύματος είναι ίδιος] και σαφής. Μάλιστα, για να είναι απλή πρέπει να είναι σαφής.

Ο Ιησούς συνεχώς λέει ότι αυτά είναι πολύ απλά μαθήματα. Κι εδώ βλέπουμε γιατί είναι απλά: είναι ξεκάθαρα. Δεν υπάρχουν δύο τρόποι να ερμηνεύσεις αυτά τα μαθήματα. Δεν υπάρχουν δύο διαφορετικές φωνές που να μπορείς ν' ακούσεις και να είναι εξίσου έγκυρες. Υπάρχει μία Φωνή. Υπάρχει ένα μήνυμα σ' αυτά τα μαθήματα, δεν υπάρχουν διαφορετικά μηνύματα. Το επισήμανε εξηγώντας στην Έλεν ότι δεν υπάρχουν διαφορετικές ερμηνείες του υλικού που τις έδινε. Τα Μαθήματα είναι αυτά που είναι. Λένε αυτό που λένε. Δεν λένε διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικούς ανθρώπους. Αυτό λέει ο πρώτος νόμος του χάους: ότι η αλήθεια είναι σχετική (Κ-23.II.2). Όσοι από σας ξέρετε τον Πλάτωνα θα αναγνωρίσετε σε αυτό το επιχείρημα των Σοφιστών με το οποίο ερχόταν πάντα αντιμέτωπος ο Σωκράτης: ότι η αλήθεια είναι σχετική, όχι απόλυτη. Ο Σωκράτης έλεγε συνεχώς ότι η αλήθεια είναι απόλυτη. Η αλήθεια είναι αυτό που είναι – δεν μπορείς να πεις ότι είναι διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικούς ανθρώπους. Λοιπόν, αυτό προσπαθούν να κάνουν οι άνθρωποι και με τα Μαθήματα. Λένε ότι μπορεί να σημαίνουν διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικούς ανθρώπους και ότι υπάρχουν διαφορετικές, εξίσου έγκυρες ερμηνείες. Και πάλι, αυτό είναι ένα εντυπωσιακό παράδειγμα του πρώτου νόμου του χάους που δηλώνει ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις και ότι η αλήθεια είναι σχετική. Τα Μαθήματα είναι απλά επειδή είναι ξεκάθαρα: λένε αυτό που λένε. Δεν δηλώνουν ένα πράγμα και μετά να το τροποποιείς κάπως έτσι: «αλλά θα μπορούσες πιθανόν να δηλώσεις κάτι άλλο».

(Κ-17.VI.1:3) Το απλό είναι αυτό που γίνεται εύκολα κατανοητό, και γι' αυτό είναι προφανές ότι πρέπει να είναι ξεκάθαρο.

Ο Ιησούς εδώ μιλάει ειδικά για το σκοπό του Αγίου Πνεύματος, αλλά είναι πολύ εύκολο να το γενικεύσουμε στα Μαθήματα του συνολικά. Ο ίδιος νομίζει ότι τα μαθήματα του είναι πολύ ξεκάθαρα και γίνονται κατανοητά με ευκολία. Ο λόγος που κανείς δεν συμφωνεί μαζί του στην πράξη, δεν είναι ότι δεν είναι ξεκάθαρα και εύκολα στην κατανόηση τους, αλλά είναι ότι παρά είναι ξεκάθαρα, και παρά είναι ευκολονόητα. Δεν θέλεις να καταλάβεις τι λένε. Μόλις ο φόβος σου και η ενοχή σου υποχωρήσουν αρκετά, θα καταλάβεις τι λένε και θα εκπλαγείς που ποτέ πριν δεν το είχες καταλάβει. Οι λέξεις που χρησιμοποιούνται εδώ δεν είναι δύσκολες. Οι ιδέες είναι ασυνήθιστα δύσκολες γιατί αντιπροσωπεύουν ακριβώς το αντίθετο από τις ιδέες του κόσμου. Υπ' αυτή την έννοια τα Μαθήματα είναι δύσκολα, αλλά όχι επειδή είναι δύσκολο αυτό που λένε. Είναι δύσκολα επειδή εμείς δεν θέλουμε να

αναγνωρίσουμε τι λένε. Είναι πολύ απλά, ξεκάθαρα μαθήματα και εννοούν ακριβώς αυτό που λένε.

Ο Ιησούς λέει το ίδιο πράγμα για τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος. Για το Άγιο Πνεύμα, τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο έχουν τον ίδιο σκοπό – όλες οι καταστάσεις που φαίνονται να υπάρχουν και που φαίνεται να αντιμετωπίζουμε κάθε μέρα. Ο σκοπός που τους δίνει το Άγιο Πνεύμα είναι να συνειδητοποιήσουμε – μέσα από την εφαρμογή της συγχώρεσης – ότι δεν βρισκόμαστε εδώ, που σημαίνει ότι συγχωρούμε κάτι που δεν βρίσκεται εκεί έξω. Συγχωρούμε τον αδελφό μας γι' αυτό που δεν έχει κάνει. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχει κάνει τίποτα σε επίπεδο συμπεριφοράς. Σημαίνει ότι αυτός δεν υπάρχει καν σε επίπεδο συμπεριφοράς. Σημαίνει ότι όλα όσα νομίζουμε ότι βλέπουμε έξω από εμάς είναι μια προβολή αυτού που είναι μέσα μας. Γι' αυτό είναι τόσο απλά. Το εγώ επινόησε αυτόν τον κόσμο για να επιτίθεται, να σκοτώνει και να μας κρατά διαχωρισμένους. Το Άγιο Πνεύμα παίρνει τον *ίδιο* κόσμο και τον χρησιμοποιεί σαν καθρέφτη, έτσι ώστε μέσα από τον μηχανισμό του θαύματος να μπορέσουμε να κοιτάξουμε μέσα στον καθρέφτη και να αναγνωρίσουμε ότι αυτό που καθρεφτίζεται δεν είναι τίποτα άλλο από το σύστημα σκέψης μέσα στο νου μας. Αυτός είναι ο μοναδικός σκοπός του Αγίου Πνεύματος για τον κόσμο. Τώρα εκπαιδευόμαστε μέσα από την μελέτη και την πρακτική των Μαθημάτων να παρατηρούμε ότι αυτό που φαίνεται ότι είναι εκεί έξω είναι μια άμεση αντανάκλαση ή μια σκιά αυτού που είναι μέσα. Επομένως τώρα γνωρίζω τι είναι μέσα στο νου μου. Ακόμα καλύτερα, τώρα γνωρίζω ότι έχω ένα νου! Αν καταλάβω πραγματικά ότι δεν υπάρχει τίποτα και κανείς εκεί έξω και ότι όλα όσα βλέπω είναι μια σκιά αυτού που είναι μέσα μου, τότε αυτό σημαίνει ότι υπάρχει κάτι *μέσα* σε μένα. Αυτό είναι η αρχή του τέλους του εγώ. Αυτός είναι ο σκοπός του θαύματος: να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε νου, που σημαίνει ότι γινόμαστε νοήμονες αντί για άνοες. Αυτή είναι η αξία του κόσμου. Σκοπός μας δεν είναι να κάνουμε πράγματα εκεί έξω στον κόσμο, να συνδεθούμε με άλλους ανθρώπους, ή να σώσουμε άλλους ανθρώπους. Ο σκοπός μας είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχουν άλλοι άνθρωποι – ότι αυτό που φαίνεται να είναι έξω στην πραγματικότητα είναι μέσα. Όταν μπορέσεις πραγματικά να θεραπεύσεις το νου σου, η αγάπη που βρίσκεται εκεί θα εκφραστεί μέσα στο όνειρο, όπου οι άλλοι πιστεύουν ότι βρίσκονται μαζί με σένα. Μπορεί να δεις τότε ότι είσαι πολύ δραστήριος και κάνεις πράξεις αγάπης στον κόσμο. Αλλά θα είναι *αληθινά* πράξεις αγάπης, επειδή δεν θα βασίζονται στο να παίρνεις το μέρος κάποιου έναντι κάποιου άλλου. Δεν θα βασίζονται σε θύματα και θύτες, ούτε στον περαιτέρω κατακερματισμό της Υιότητας. Θα είναι βασισμένες στην αγάπη που προέρχεται από μια όραση που βλέπει τους πάντες ως ένα.

Και πάλι, αυτό που λέει ο Ιησούς σε αυτά τα εδάφια δεν σημαίνει να μην κάνεις πράγματα στον κόσμο. Σημαίνει, όμως, πως ό,τι και να κάνεις στον κόσμο δεν μετράει. Αυτό που μετράει, είναι αυτό που διενεργείται στο νου σου. Τότε η αγάπη θα περνά αυτόματα μέσα από σένα, και μπορεί τα λόγια και οι πράξεις σου στον κόσμο να είναι αγάπης, χωρίς όμως να επενδύεις σ' αυτά. Θα γνωρίζεις ότι η πραγματικότητα είναι αυτό το μέρος αγάπης μέσα στο νου σου όπου έχεις ενωθεί με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Και πάλι, αυτό είναι που κάνει αυτά τα μαθήματα τόσο απλά, και αυτό είναι που κάνει τόσο απλό τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος. Τα πάντα

στον κόσμο γίνονται τάξη μάθησης· και αν επιτρέψουμε στον Ιησού να είναι ο δάσκαλος μας, τότε θα μας δείξει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εκεί έξω είναι ένας καθρέφτης αυτού που υπάρχει *μέσα μας*, που σημαίνει ότι τώρα συνειδητοποιώ ότι υπάρχει το εντός, ο νους. Το επόμενο βήμα από εκεί και πέρα είναι να συνειδητοποιήσω, ότι ο νους μπορεί να επιλέξει, και οι επιλογές μου γίνονται αυτόματα επιλογές αγάπης.

(Κ-17. VI.1:4-5) Ο καθορισμός του σκοπού του Αγίου Πνεύματος είναι γενικός. Τώρα θα δουλέψει μαζί σου για να τον κάνει συγκεκριμένο, επειδή η εφαρμογή είναι συγκεκριμένη. [η φράση «επειδή η εφαρμογή είναι συγκεκριμένη» δεν υπάρχει στην πρώτη έκδοση].

Με το «γενικός» ο Ιησούς εννοεί *αφηρημένος* – με άλλα λόγια, είναι συμπαντικός, είναι στο νου μας, δεν είναι συγκεκριμένος. «Εφαρμογή» σημαίνει ότι κάνουμε κάτι σε επίπεδο συμπεριφοράς: το εφαρμόζουμε στην καθημερινότητα μας· χρησιμοποιούμε τις καταστάσεις και τις σχέσεις της ζωής μας σαν ένα εργαστήριο. Αυτό σημαίνει ότι με αφετηρία την γενική αρχή της Επανόρθωσης-Εξίλεωσης, που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και ότι δεν υπάρχει τίποτα και κανείς έξω από εμάς, προχωράμε στην εφαρμογή σε συγκεκριμένες καταστάσεις. Εσύ–ο άνθρωπος με τον οποίο ζω ή ο άνθρωπος με τον οποίο δουλεύω – δεν είσαι έξω από μένα. Εσύ κι εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι. Πρέπει να ασκηθούμε σε συγκεκριμένες καταστάσεις, στις περιστάσεις της προσωπικής μας ζωής. Πρέπει να εφαρμόσουμε την αφηρημένη ή γενική αρχή σε συγκεκριμένες καταστάσεις. Γι' αυτό μιλούν όλα τα Μαθήματα. Αυτό είναι όλο το πρόγραμμα διδασκαλίας τους.

(Κ-17. VI.1:6) Υπάρχουν πολύ συγκεκριμένες κατευθυντήριες οδηγίες[οι επτά κανόνες για αποφάσεις] **που σου παρέχει για κάθε κατάσταση, αλλά να θυμάσαι ότι δεν συνειδητοποιείς ακόμα την συμπαντική εφαρμογή τους.**

Τέτοιες δηλώσεις μας ξεκαθαρίζουν ακόμη μια φορά, ότι ο Ιησούς το θεωρεί αυτό σαν μια διαδικασία. Με την φράση: «Δεν συνειδητοποιείς ακόμα», υπονοεί προφανώς ότι υπάρχει πρόοδος που δεν κάναμε και βήματα που δεν έγιναν ακόμα. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι υπάρχουν συγκεκριμένα πράγματα που πρέπει να κάνουμε σε αυτόν τον κόσμο, συγκεκριμένες σχέσεις που χρειάζεται να συγχωρέσουμε· επομένως, εφόσον *σκεφτόμαστε* με όρους συγκεκριμένους, θα μας δώσει και συγκεκριμένες κατευθυντήριες οδηγίες. Τελικά θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλες είναι μέρος του ενός μαθήματος, και τότε θα γενικεύσουμε. Αλλά δεν βρισκόμαστε ακόμη σ' αυτό το σημείο.

(Κ-17. VI.1:7) Επομένως, είναι βασικό αυτή την στιγμή να τις χρησιμοποιείς [τις κατευθυντήριες οδηγίες] **σε κάθε κατάσταση ξεχωριστά, μέχρι να μπορείς να κοιτάξεις με μεγαλύτερη ασφάλεια πέρα από κάθε κατάσταση, με μια κατανόηση ευρύτερη από την τωρινή σου.**

Αυτό το εδάφιο βρίσκεται στην μέση σχεδόν του κειμένου – άρα λέει ότι ακόμα έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας. Μετά φτάνουμε στο Κεφάλαιο 30 και μας λέει το ίδιο πράγμα. Μετά φτάνουμε στο τέλος του βιβλίου εργασιών και λέει: «Αυτά τα

μαθήματα είναι μια αρχή, όχι ένα τέλος» (ΒΕ-επ.1:1). Είναι μια μακροχρόνια μελέτη, και θα πρέπει να είμαστε δύσπιστοι ως προς τον εαυτό μας ή ως προς άλλους μαθητές που λένε ότι έχουν ήδη κάνει τα πάντα σε αυτά τα μαθήματα και διακηρύσσουν πόσο εύκολα και θαυμάσια είναι: «Τα παραδίδω όλα στο Άγιο Πνεύμα και όλα μου τα προβλήματα λύνονται, όλες μου οι ερωτήσεις απαντώνται». Έχουν χάσει όλο το νόημα, και δεν έχουν κοιτάξει προσεκτικά αυτά τα εδάφια. Τα μάτια τους τα έχουν προσπεράσει επειδή το εγώ τους λέει στον εγκέφαλό τους να μην κοιτάξει αυτά τα εδάφια – είναι πολύ ενοχλητικά – και μετά ο εγκέφαλος στέλνει αυτό το μήνυμα στα μάτια τους. Αυτός είναι ο λόγος που μπορεί να φτάσουμε στο τέλος κάποιας παραγράφου και να ξεχάσουμε κάθε λέξη που διαβάσαμε· ή μπορεί να νομίζουμε ότι έχουμε διαβάσει ενότητες σαν και αυτές πολλές φορές, και μετά τις ακούμε και αναφωνούμε, «Θεέ μου, αυτό ποτέ δεν το είχα ξαναδει!». Αυτή η ενότητα όπως και το «Κανόνες για Αποφάσεις» είναι πολύ ξεκάθαρα γραμμένα – οι προτάσεις δεν είναι πολύπλοκες. Καταλαβαίνεις σχεδόν πάντα σε τι αναφέρονται οι αντωνυμίες, ενώ σε πολλά άλλα σημεία χρειάζεται να μαντέψεις. Η γραφή εδώ είναι απλή και ξεκάθαρη, αλλά επειδή δεν θέλεις να το δεις, δεν θα το δεις.

Εδώ μας λέει ότι μέχρι να είμαστε έτοιμοι να γενικεύσουμε αυτές τις αρχές στο καθετί, χρειάζεται πρώτα να κάνουμε πρακτική στα συγκεκριμένα. Οι ίδιες οδηγίες βρίσκονται και στο βιβλίο εργασιών. Μάλιστα, στην εισαγωγή στην Ανακεφαλαίωση VI, λέει ότι αν πραγματικά έκανες ένα μάθημα, θα τα είχες κάνει όλα. Αλλά μέχρι να γενικεύσεις, χρειάζεται να ασκηθείς σε κάθε μάθημα ξεχωριστά:

Το κάθε ένα [μάθημα] περιέχει όλη την ύλη διδασκαλίας, αν γίνει κατανοητό, αν ασκηθείς, αν γίνει αποδεκτό, και εφαρμοστεί σε όλα όσα φαίνονται να συμβαίνουν κατά την διάρκεια της ημέρας. Ένα είναι αρκετό. Αλλά από αυτό το ένα, δεν πρέπει να γίνουν καθόλου εξαιρέσεις. Και γι' αυτό χρειάζεται να τα χρησιμοποιήσουμε όλα και να ενωθούν ως ένα, καθώς το κάθε ένα συνεισφέρει στο σύνολο που μαθαίνουμε. (ΒΕ- μί. αν.VI.2:2-5).

Αυτός είναι ο λόγος που υπάρχουν 365 μαθήματα και όχι ένα. Το κάθε μάθημα είναι ακριβώς το ίδιο όπως και κάθε άλλο αν γίνει πραγματικά κατανοητό. Όλα περιέχουν το ίδιο διδακτικό μήνυμα. Αλλά επειδή φοβόμαστε τόσο αυτή την συμπαντικότητα, αυτό που κάνουμε είναι να κατακερματίζουμε. Εφαρμόζουμε μια διδασκαλία σε μια κατάσταση και αποφασίζουμε ότι δεν είμαστε έτοιμοι να την εφαρμόσουμε σε μια άλλη. Ή συγχωρούμε *αυτόν* τον άνθρωπο, αλλά όχι *εκείνον*. Ή ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού για *αυτή* την κατάσταση, αλλά λέμε ότι μπορούμε να διαχειριστούμε μόνοι μας την *άλλη*. Αυτό που χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε είναι ότι όλα είναι τα ίδια, και μέχρι να το συνειδητοποιήσουμε ότι όλα είναι το ίδιο πρέπει να ασκούμε με το κάθε ένα ξεχωριστά.